

Arrest

nr. 180 586 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige, eerste asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban omdat verzoeker weigerde geheime kaarten aan de Taliban door te spelen.

Verzoekers' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, en zij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers bijkomende verklaringen af -ze beweren dat in hun dorp het gerucht de ronde doet dat zij zich tot het christendom hebben bekeerd en daarnaast verklaart verzoekster dat zij door verzoekers vader mishandeld werd en dat ze vreest dit bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw te zullen moeten ondergaan- en volgende documenten neer: twee brochures van de firma Heidelberg, twee brieven over verzoekers tewerkstelling in Afghanistan, de vergunning van de firma waarvoor verzoeker werkte, negen foto's van verzoeker in zijn werkomgeving en van de kaarten die hij drukte, een psychologisch attest, een uittreksel van de website van het bureau van cartografie, een verzendnota, een usb-stick met daarop een video-opname van een diplomaceremonie, het paspoort met visum van verzoekers oom, en een huurcontract van een huis in India met bijhorende aangifte van de huurovereenkomst bij de Indiase overheid.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerdere verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Met betrekking tot verzoekers' huidige algemene post factum bewering dat uit de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde video-opname "duidelijk te zien is dat hij (verzoeker) de opleider was van de vorming", een geheel nieuw gegeven aangezien verzoeker eerder de beelden niet verduidelijkt, noch het concrete belang ervan aangaf voor zijn asielaanvraag, en de door hen bij het verzoekschrift gevoegde kopie van verzoekers badge waarop staat te lezen "R. project manager" bij ASAP, en foto's waarop verzoeker samen met collega's en met enkele vooraanstaanden (van het leger en de politiek) te zien is en waaruit volgens verzoeker "kan (...) afgeleid worden dat hij een belangrijke rol had binnen de organisatie", wijst de Raad er opnieuw op dat het feit dat verzoeker werkzaam was bij ASAP niet in twijfel wordt getrokken, doch de bijgebrachte badge en beelden bevatten echter, zo stelt de Raad vast, geen specifieke taakomschrijving van verzoekers beweerd functies bij de firma, en er kan aldus niet uit worden afgeleid dat verzoeker effectief bij de opmaak van de ('geheime') kaarten en de inhoud ervan betrokken was. Bovendien, zelfs al zou dit hieruit blijken, quod non, toont het niet aan en kan uit die stukken geenszins worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk omwille van zijn tewerkstelling bij ASAP problemen met de Taliban zou hebben gekend en/of dat hij vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Documenten hebben overigens enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In het kader van verzoekers' vorige asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016 vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekers' beweerd problemen met de Taliban omwille van verzoekers tewerkstelling en de ermee gepaard gaande weigering bepaalde informatie aan de Taliban door te spelen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Betreffende verzoekers' grief dat hun zoon meerdere gesprekken had met diens neef R. waaruit hun familie zou afgeleid hebben dat zij tot het christendom zijn bekeerd, merkt de Raad op dat, zoals ook in de bestreden beslissing op pertinente wijze door de commissaris-generaal wordt gesteld, het weinig aannemelijk is en moeilijk in te denken valt dat hun familie louter op basis van die telefoongesprekken van de kinderen, het neefje R. dus met verzoekers' zoon, de conclusie zouden trekken dat zij tot het christendom zouden zijn bekeerd, zonder zelfs ook maar enigszins de moeite te nemen om verzoeker of verzoekster hierover persoonlijk te bevragen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier dat indien verzoekers ooit effectief beschuldigd zouden worden van apostasie, hetgeen uit niets blijkt en geenszins met zekerheid vaststaat aangezien verzoekers zich dienaangaande louter beperken tot blote beweringen, een bevestiging dat zij nog steeds moslim zijn, volstaat om aan vervolging te ontsnappen. Verzoekers werpen hier geen ander licht op, doch beperken zich louter tot de algemene kritiek dat de commissaris-generaal weinig kennis heeft over de islam, zonder echter diens informatie met concrete en valabele argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers' huidige stelling dat verzoekster het bij haar eerste asielaanvraag niet aandurfde om over haar schoonvader te klagen, biedt geenszins een verklaring of verschoning voor het tijdens de gehele duur van haar eerste asielaanvraag -ze repte er toen tijdens haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal met geen woord over en maakte er ook tijdens haar beroepsprocedure bij de Raad evenmin gewag van- geheel onvermeld laten van het feit dat zij door haar schoonvader mishandeld en opgesloten zou zijn geweest en van haar vrees dat dit bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw zal gebeuren, nochtans een zeer belangrijk element in het kader van haar relaas. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt (en dit vanaf zijn/haar eerste asielaanvraag), zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekster is hier echter manifest in gebreke gebleven, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande danig op de helling zet.

In de mate verzoekers verwijzen naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald personen die geassocieerd worden (steun te bieden aan en/of samen te werken) met de overheid en de internationale gemeenschap en internationale militaire krachten en (ontwikkelings)organisaties, zoals o.a. nationale en lokale politieke leiders en regeringsleden, ambtenaren, leerkrachten en mensenrechtenactivisten, en stellen dat verzoeker aldus tot een risicogroep behoort, merkt de Raad op dat een dergelijke algemene verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet ook op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van hun relaas, in gebreke.

Met betrekking tot verzoekers' psychologische problemen, met name blijkens de inhoud van het door hen neergelegde psychologisch attest angst- en spanningsklachten als gevolg van de asielprocedure, wijst de Raad erop dat deze problemen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet vallen en verzoekers dienen zich voor de beoordeling ervan te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.4. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

In de bestreden beslissingen wordt door de commissaris-generaal op grond van verschillende vaststellingen, welke door verzoekers niet worden ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht gesteld, terecht vastgesteld en geoordeeld dat verzoekers, daargelaten de huidige situatie in hun regio van herkomst, in de voor verzoeker zeer goed bekende en vertrouwde Afghaanse hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, zoals in diezelfde zin ook eerder al in het kader van hun vorige asielaanvraag bij voormeld arrest van de Raad werd vastgesteld. Daargelaten of verzoekers oom al dan niet effectief naar in India is verhuisd, blijkt aldus uit voornoemde richtlijnen van UNHCR dat in Afghanistan ook voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan, zoals in casu Kabul.

De Raad wijst er voorts op en benadrukt dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals in casu geschiedt.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 oktober 2016, voeren verzoekende partijen aan dat ten onrechte wordt gesteld dat er geen taakomschrijving staat in de documenten die zij hebben ingediend. Zij wijzen erop dat verzoeker de functie had van directeur, en opleidingen gaf zoals blijkt uit de video die zij hebben ingediend. Het besluit van de commissaris-generaal steunt op een gebrekkig onderzoek aangezien uit de video zeer duidelijk blijkt dat verzoeker de functie had van trainer en de commissaris-generaal bovendien contact kon opnemen met het bedrijf om een en ander te onderzoeken. Verzoekende partijen wijzen erop dat de asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn tewerkstelling niet kon aantonen, terwijl zijn tewerkstelling wel blijkt uit de stukken. Verzoekende partijen vervolgen dat een collega, A.R., door de commissaris-generaal werd erkend als vluchteling omdat hij door de Taliban werd vervolgd. Zij wijzen erop dat verzoeker bevestigend heeft geantwoord op de vraag of hij A.R. kent. Verzoeker heeft toen uitgelegd welke functie hij had als project manager, wat ook blijkt uit zijn werkbadge waarvan de authenticiteit niet in twijfel wordt getrokken. Verzoekende partijen zijn het er ook niet mee eens dat hun bekering tot het christendom of de beschuldiging dat zij tot het christendom zijn bekeerd als bedrieglijk wordt bestempeld. Zij wijzen erop dat zij op dit punt niet uitvoerig werden ondervraagd. Verzoekende partijen begrijpen ook niet dat hun vorige bedrieglijke verklaringen een invloed kunnen hebben op dit nieuw element. Zij stellen dat honderden asielzoekers door de commissaris-generaal erkend worden als vluchteling nadat hun eerste asielaanvraag werd afgewezen en zij daarna bekeerd zijn. Verzoekende partijen vragen om dit nader te onderzoeken. Volgens verzoekende partijen is het ook zeer naïef om te denken dat men in Afghanistan de perceptie bekeerd te zijn kan ongedaan maken door de bekering te herroepen. Verzoekende partijen stellen tevens dat het ongehoord is om de vrees als laattijdig te bestempelen, de vrees is immers aanwezig en dienaangaande moet rekening gehouden worden met het profiel van de verzoekende partijen. Tot slot zijn verzoekende partijen van oordeel dat een intern vestigingssalternatief in hun hoofde niet redelijk is aangezien zij 5 kinderen hebben.

Met betrekking tot het betoog van verzoekende partijen omtrent de door hen ingediende documenten, hun kritiek dat ten onrechte wordt gesteld dat hierin geen taakomschrijving staat en hun argument dat verzoeker de functie had van directeur en trainer, en opleidingen gaf zoals blijkt uit de neergelegde video, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Met betrekking tot verzoekers’ huidige algemene post factum bewering dat uit de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde video-opname “duidelijk te zien is dat hij (verzoeker) de opleider was van de vorming”, een geheel nieuw gegeven aangezien verzoeker eerder de beelden niet verduidelijkte, noch het concrete belang ervan aangaf voor zijn asielaanvraag, en de door hen bij het verzoekschrift gevoegde kopie van verzoekers badge waarop staat te lezen “R. project manager” bij ASAP, en foto’s waarop verzoeker samen met collega’s en met enkele vooraanstaanden (van het leger en de politiek) te zien is en waaruit volgens verzoeker “kan (...) afgeleid worden dat hij een belangrijke rol had binnen de organisatie”, wijst de Raad er opnieuw op dat het feit dat verzoeker werkzaam was bij ASAP niet in twijfel wordt getrokken, doch de bijgebrachte badge en beelden bevatten echter, zo stelt de Raad vast, geen specifieke taakomschrijving van verzoekers beweerde functies bij de firma, en er kan aldus niet uit worden afgeleid dat verzoeker effectief bij de opmaak van de (‘geheime’) kaarten en de inhoud ervan betrokken was. Bovendien, zelfs al zou dit hieruit blijken, quod non, toont het niet aan en kan uit die stukken geenszins worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk omwille van zijn tewerkstelling bij ASAP problemen met de Taliban zou hebben gekend en/of dat hij vervolging zou dienen te vrezen of een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In het kader van verzoekers’ vorige asielaanvraag werd bij ‘s Raads arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016 vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoekers’ beweerde problemen met de Taliban omwille van verzoekers tewerkstelling en de ermee gepaard gaande weigering bepaalde informatie aan de Taliban door te spelen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekers brengen in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.”* Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op.

De Raad benadrukt dat het feit dat verzoeker in het verleden tewerkgesteld was bij ASAP niet in twijfel wordt getrokken, doch uit de door de verzoekende partijen bijgebrachte documenten blijkt niet en kan niet worden afgeleid, en verzoekende partijen maken (ook aan de hand van hun verklaringen) niet aannemelijk of geloofwaardig dat zij daadwerkelijk omwille van verzoekers tewerkstelling bij ASAP problemen met de Taliban zouden hebben gekend en/of dat zij vervolging zouden dienen te vrezen of een risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet,

om welke reden dan ook. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, zoals eerder in het kader van hun eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 162 235 van 17 februari 2016 werd vastgesteld, in gebreke.

De Raad wijst er voorts op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Er bestaat overigens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal (de verplichting) oplegt om onderzoeksdaden te stellen, zoals bijvoorbeeld contact opnemen met de voormalige werkgever van verzoeker.

Betreffende de argumentatie van verzoekende partijen omtrent een collega, A.R., en het feit dat deze door de commissaris-generaal zou zijn erkend als vluchteling, en voorts hun verwijzing naar 'honderden asielzoekers die door de commissaris-generaal zouden zijn erkend als vluchteling nadat hun eerste asielaanvraag werd afgewezen en zij zich nadien bekeerden', benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Elke asielaanvraag dient, zoals *in casu* geschiedt, individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoekende partijen opperen voorts zeer algemeen dat zij het er niet mee eens zijn dat hun bekering tot het christendom of de beschuldiging dat zij tot het christendom zijn bekeerd als bedrieglijk wordt bestempeld, en stellen dat zij op dit punt niet uitvoerig werden ondervraagd, doch zij brengen geen concrete en valabele argumenten bij die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *"Betreffende verzoekers' grief dat hun zoon meerdere gesprekken had met diens neef R. waaruit hun familie zou afgeleid hebben dat zij tot het christendom zijn bekeerd, merkt de Raad op dat, zoals ook in de bestreden beslissing op pertinente wijze door de commissaris-generaal wordt gesteld, het weinig aannemelijk is en moeilijk in te denken valt dat hun familie louter op basis van die telefoongesprekken van de kinderen, het neefje R. dus met verzoekers' zoon, de conclusie zouden trekken dat zij tot het christendom zouden zijn bekeerd, zonder zelfs ook maar enigszins de moeite te nemen om verzoeker of verzoekster hierover persoonlijk te bevragen. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier dat indien verzoekers ooit effectief beschuldigd zouden worden van apostasie, hetgeen uit niets blijkt en geenszins met zekerheid vaststaat aangezien verzoekers zich dienaangaande louter beperken tot blote beweringen, een bevestiging dat zij nog steeds moslim zijn, volstaat om aan vervolging te ontsnappen. Verzoekers werpen hier geen ander licht op, doch beperken zich louter tot de algemene kritiek dat de commissaris-generaal weinig kennis heeft over de islam, zonder echter diens informatie met concrete en valabele argumenten in een ander daglicht te plaatsen."* In de mate verzoekende partijen het als zeer naïef bestempelen om te denken dat men in Afghanistan de perceptie bekeerd te zijn kan ongedaan maken door de bekering te herroepen, komen zij niet verder dan een blote bewering en laten zij geheel na concrete en objectieve elementen aan te halen die de betreffende voormelde informatie en analyse dienaangaande van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht te stellen.

Tevens stipt de Raad nog aan dat het, gelet op de bewijslast die in beginsel op hen rust, in de eerste plaats aan de verzoekende partijen zelf toekomt om alle elementen met betrekking tot hun relaas, zoals omtrent de vermeende bekering en problematiek dienaangaande, concreet en gedetailleerd uit de doeken te doen. Bovendien lichten verzoekende partijen niet concreet toe wat zij omtrent deze zogenaamde bekering nog wensten toe te voegen. Hoe dan ook doet die kritiek geen afbreuk aan het feit dat, zoals blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal welke niet wordt ontkracht of weerlegd, indien verzoekende partijen ooit effectief beschuldigd zouden worden van apostasie de bevestiging dat zij nog steeds moslim zijn, volstaat om aan vervolging te ontsnappen.

De algemene stelling van verzoekende partijen dat het ongehoord is om de vrees als laattijdig te bestempelen, kan enigszins worden gevolgd doch dit doet geen afbreuk aan de beschikking: *“Verzoekers’ huidige stelling dat verzoekster het bij haar eerste asielaanvraag niet aandurfde om over haar schoonvader te klagen, biedt geenszins een verklaring of verschoning voor het tijdens de gehele duur van haar eerste asielaanvraag -ze repte er toen tijdens haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal met geen woord over en maakte er ook tijdens haar beroepsprocedure bij de Raad evenmin gewag van- geheel onvermeld laten van het feit dat zij door haar schoonvader mishandeld en opgesloten zou zijn geweest en van haar vrees dat dit bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw zal gebeuren, nochtans een zeer belangrijk element in het kader van haar relaas. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt (en dit vanaf zijn/haar eerste asielaanvraag), zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of betrekking hebben op zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoekster is hier echter manifest in gebreke gebleven, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid van haar verklaringen dienaangaande danig op de helling zet.”*

Met hun algemene stelling dat een intern vestigingsalternatief in hun hoofde niet redelijk is aangezien zij 5 kinderen hebben, ontkrachten, noch weerleggen de verzoekende partijen de verschillende concrete vaststellingen uit de bestreden beslissingen en de grond in de beschikking op grond waarvan terecht wordt geconcludeerd dat verzoekende partijen, daargelaten de huidige situatie in hun regio van herkomst, in de voor verzoeker zeer goed bekende en vertrouwde Afgaanse hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat het UNHCR aanvaardt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen, zoals verzoekende partijen en hun kroostrijk gezin, ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien, zoals *in casu* Kabul.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 14 oktober 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in de voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS